

kan ikke se, at der paa et eneste Sted findes nogen som helst Magtbeføjelse for Indenrigsministeren. Loven af 7. August tillagde ham Ret til at træffe Foranstaltninger, men dette Lovforslag giver ham ikke Beføjelse til at træffe en eneste Foranstaltning. Det paa-lægger ham at nedsætte et Tilsynsraad, og naar det er nedsat, er det dette, der virker. Og naar Tilsynsraadet virker, skal det give Indberetninger til Indenrigsministeren, og han skal videresende dem til Rigsdagen. Det er den eneste Magtbeføjelse, som Indenrigsministeren har, ifølge det foreliggende Lovforslag: at skulle videresende Beretningerne fra Raadet til Rigsdagen — jeg tror ikke, den hører til de største. Dernæst er der en Bestemmelse om, at det paa hviler Raadet at gøre Indstilling til Indenrigsministeren om, at der søges gennemført saadanne Foranstaltninger til Sikring af Forbrugernes Interesser, som Raadet efter sket Under-søgelse finder ønskelige. Men saadanne Indstillinger kan Indenrigsministeren, naar han har modtaget dem, jo ikke anvende til i den Anledning at træffe nogen som helst Foranstaltning. Hvis den nuværende Lov om overordentlige Foranstaltninger, Loven af 30. August, bestaar, ja, saa skal man forhandle med Rigsdagens Afvklingsudvalg og kan ikke træffe Foranstaltninger uden med Billigelse af 7 Medlemmer indenfor dette Udvalg eller, hvis denne Billigelse ikke opnaas, med Tilslutning fra begge Rigsdagens Ting. Hvis den nævnte Lov er op-hørt paa det Tidspunkt, da dette Lovforslag kommer til at gælde, vil han ikke kunne træffe en eneste Foranstaltning uden ved at modtage en særlig Bemyndigelse fra Rigsdagen dertil gennem et Lovforslags Vedtagelse. Jeg vil altsaa gerne bede det ærede Medlem sige mig, hvor Indenrigsministerens Administrationsmagt findes angivet i Lovforslaget. Jeg antager, der er et eller andet, som har givet det ærede Medlem denne Opfattelse; derfor vil han sige det, og saa kan vi jo høre, om det beror paa en Misforstaaelse eller ikke.

Det ærede Medlem udtalte, at ved Lovforslaget bragtes Erhvervslivet ind under Tvangsformer. Det er altsaa ikke under Tvangsformer, som administreres af Indenrigsministeren, men det er under de Tvangsformer, som er givne gennem Tilsynsraadets Mandat og Myndighed. Men disse Tvangsformer kan udtrykkes i de to Ord: at Erhvervslivet skal, naar det koncentrerer paa bestemt Maade af monopolagtig Art, virke under Offentlighed og virke redeligt. Offentlighed og Redelighed er det eneste, som Erhvervslivet tvinges til gennem disse Bestem-

melser. Jeg tror, det er en Tvang, som Erhvervslivet ikke paa nogen Maade kan beklage sig over. Det ærede Medlem pegede paa et enkelt Forhold, nemlig at der her var givet Bestemmelser om Regnskabsaflæg-gelse, som var urimelige, idet en Virksomhed, som i en Række af Aar havde arbejdet under bestemte Regnskabsformer, nu kunde tvinges til Ændring deri, og det ærede Medlem sagde, at man havde jo bestemte Regler for, hvorledes saadant Regnskab skulde føres, og at en hvilken som helst Revisor vilde gennem dette kunne faa alle mulige Oplysninger om, hvorledes Virksomheden virkede. Nu ved det ærede Medlem sikkert fra de Beretninger, som er givne om den overordentlige Kommissions Forhandlinger med Virksomheder, at saaledes forholder Sagen sig ikke. Erhvervene har en stor Færdighed i, hvis de ønsker det, at lægge — for at bruge et mildt Udtryk — et saadant Slør over deres Regnskabsforhold, at det er saare vanskeligt for den overordentlige Kommission at trænge ind bag Sløret og se, hvad der er Sandheden. Det, man har ønsket her, er at tilvejebringe Sikkerhed for, at Tilsynsraadet faar Sandheden at vide, og hvis denne Sandhed kræver en forandret Regnskabsform, maa Erhvervet ogsaa gaa ind paa at bruge en saadan Regnskabsform, at Sandheden kan træde frem for den, der paa Offentlighedens Vegne fører Tilsyn.

Jeg forstod det ærede Medlem paa samme Maade som det ærede 12te Medlem for 2den Kreds (P. Nørgaard), nemlig saaledes at hele hans Skildring af Lovforslaget og hans Stilling dertil ikke var ultraoppositi-onel eller absolut afvisende, og at meget i hans Holdning tydede paa, at han var til at forhandle med. Derfor vil jeg gerne beskæftige mig med den Bemærkning, det ærede Medlem fremførte. Han sagde, at man maatte kende Vejens Bredde og Udstrækning, inden man begav sig hen ad den. Det er nu en meget farlig Maksime, hvis man virkelig vil af Stødet, at sige, at man ikke vil begive sig af Sted, før man kender Vejens Bredde og Udstrækning. Jeg tror, det er en Maksime, som kunde føre til, at Verden overhovedet blev staaende stille og ikke kom af Stødet. Herkules blev jo en Gang staaende paa Skillevejen, ikke blot fordi han ikke kendte tilstrækkelig Vejens Bredde og Udstrækning, men ogsaa fordi han var usikker paa, hvor Vejen førte hen. Hvis nu Herkules havde haft den Egenskab, som det konservative Folkeparti undertiden har, at kunne dele sig i 4 Parter, kunde Herkules jo have ladet enhver af sine Parter begive sig ad de 4 Veje fra Skillevejen, og saa var